

BARCELONA, 23-25 DE JULIO 2004

Dictamen comissió 1

PROJECTE DE RESOLUCIÓ DEL 10È CONGRÉS DEL PSC

PER UN MÓN DE PAU, PROGRÉS, ESTABILITAT I DEMOCRÀCIA

Segons dades de l'Stockholm International Peace Research Institute (SIPRI), l'any 2003 hi va haver 19 conflictes majors armats. Alguns d'aquests **conflictes**, que han viscut forts moments de tensió en els darrers mesos, no només han suposat una **amença per a l'estabilitat de les regions afectades**, sinó **també per al conjunt del planeta**. És el cas del Pròxim Orient, els Balcans, Txetènia, Ucraïna, l'Orient Mitjà, l'Àfrica subsahariana, Timor Oriental, entre d'altres. I també de **conflictes no geogràfics**, però que **plantegen greus problemes globals**: el terrorisme internacional, la proliferació d'armes de destrucció massiva, les xarxes criminals organitzades, el canvi climàtic, la lluita contra la pobresa. En tots i cadascun, els socialistes creiem que no podem lluitar només contra els seus símptomes, sinó que cal lluitar, sobretot, contra les seves causes.

La zona de l'**Orient Mitjà** ha sofert i continua sofrint els efectes de l'ofensiva diplomàtica nord-americana del "Greater Middle East" (gran Orient Mitjà), una estratègia orientada a la creació d'un nou mapa a la regió -des de Mauritània a l'Afganistan-, favorable als interessos dels Estats Units. Aquesta ofensiva es va dissenyar d'acord amb el canvi de planetjament en política exterior adoptat per un nucli de pensament molt influent a l'Administració Republicana de George W. Bush, el dels halcons de Rumsfeld, Wolfovitch, Cheney, Kristol i Kagan.

La situació del **Pròxim Orient** és un factor determinant a la regió. Després dels atemptats de l'11 de setembre de 2001 i, posteriorment, arran de la crisi que va conduir, primer a la guerra d'Afganistan, i després a la guerra de l'Iraq, la Casa Blanca va passar d'una política aïllacionista cap al Pròxim Orient -que renunciava, fins i tot, a exercir un paper de mediació entre les parts- a considerar imprescindible la seva participació en el conflicte. Les tesis de Bush apuntaven que la guerra de l'Iraq acabaria amb la violència entre Palestina i Israel, però aquestes s'han demostrat errònies.

L'aprovació del "**full de ruta**", elaborat pels Estats Units i aprovat pel Quartet de

suport del procés de pau -la Unió Europea, Rússia i l'ONU-, el desembre de 2002, va reobrir en aquell moment una finestra d'oportunitat per estabilitzar la situació, reduir la violència i, sobretot, contribuir a la recuperació de la confiança perduda, la qual cosa creava les condicions per una avenç real en la solució del problema. Tanmateix, els esdeveniments posteriors, malgrat iniciatives com els acords de Ginebra -com a prova que un diàleg constructiu entre les parts també és possible-, no han anat en aquesta direcció.

En el conflicte de l'Iraq, un any després de l'enderrocament del règim de Saddam Hussein, no s'han trobat armes de destrucció massiva al país, el qual es troba encara lluny de convertir-se en una democràcia estable.

L'Orient Mitjà després de la guerra de l'Iraq

Els socialistes de Catalunya, conscients que el restabliment de la pau i la construcció d'estructures democràtiques estables a països on hi ha hagut violència i subdesenvolupament és un procés complex, però conscients també de la necessitat de posar fi a la violència de les bases de resistència islàmiques i nacionalistes iraquianes -oposades a la nova Administració feta a la mida dels Estats Units-, **demanem tots els esforços de la comunitat internacional per avançar en la normalització política, econòmica, social i territorial de la regió.**

Per això, considerant que la preocupant situació actual a l'Iraq és un factor addicional de desestabilització, tant al Pròxim Orient com a l'Orient Mitjà, i veient que no es pot imposar des de fora del món islàmic un model social rebutjat per la major part d'aquests països, especialment tenint en compte que l'objectiu dels Estats Units és accelerar la liberalització econòmica en aquesta regió -on sovint l'Estat és el principal operador econòmic a causa de la feblesa de la inversió privada-, condemnem novament la guerra de l'Iraq i ens mostrem favorables a l'obertura d'un debat en el si de les Nacions Unides, amb l'activa participació dels països àrabs, per avançar en la direcció esmentada i aconseguir una certa estabilitat, no només al país, sinó al conjunt de la regió, incorporant l'Iraq a la família del món àrab.

Els socialistes de Catalunya reiterem la nostra enèrgica **condemna a tota forma de terrorisme**, així com a les xarxes de suport, organització i finançament d'aquest. Però considerem que **cap lluita contra el terrorisme justifica la vulneració de**

les llibertats i de la integritat de les persones. La lluita contra el terrorisme internacional no pot tenir com a base la lluita armada, la guerra o l'acció militar, sinó l'intercanvi d'intel·ligència i d'informació entre els països.

El conflicte Israel-Palestina

Els socialistes de Catalunya, veient que les solucions de força i d'imposició de condicions prèvies han mostrat les seves limitacions i han impossibilitat arribar a una solució negociada entre palestins i israelians des de fa dècades, **demanem que el govern israelià del Likud:**

- procedeixi a la **retirada del seu exèrcit dels territoris autònoms**, a posar **fi als assassinats selectius** i a **congelar tota activitat de colonització**;
- **compleixi plenament el dictàmen emès** el passat 12 de juliol **pel Tribunal Internacional de Justícia de La Haia** -recollint una petició efectuada pel Consell de Seguretat de les Nacions Unides del 8 de desembre de 2003 i la **Resolució de l'Assemblea General de les Nacions Unides** del 19 de juliol de 2004-, que li demanen **aturar la construcció del mur** promogut pel president Ariel Sharon entre Israel i Cisjordània, destruir-ne el tram ja acabat i indemnitzar la població afectada. De fet, es tracta d'un mur que vulnera els drets humans i les llibertats de bona part de la població palestina. Prop de dos milions de palestins quedarien aïllats i reduïts en petits enclavaments entre el mur i la frontera d'Israel i, a més, no tindrien accés a serveis bàsics i universals com la sanitat i l'educació, ni tampoc podrien arribar a accedir a comerços o als seus llocs de treball habituals

Igualment, **demanem a l'Autoritat Nacional Palestina que garanteixi la seguretat** en els seus territoris, i aturi la violència de grups islàmics i de radicals palestins per avançar cap a una conciliació necessària entre les poblacions palestina i israeliana.

Convençuts que **no poden existir solucions militars als conflictes**, i que **l'única opció possible és la negociació**, instem a les parts afectades en el conflicte del Pròxim Orient, al Quartet i, en especial, a la Unió Europea i als Estats Units, a disposar la màxima **voluntat política per avançar en el compliment del "full de ruta"** que, segons les fases previstes, hauria de culminar amb un acord de pau basat en l'existència de dos Estats democràtics, sobirans i econòmicament viables, Israel i

Palestina, que coexistissin en pau i seguretat, també amb la resta de països veïns. Aquesta nova situació hauria de permetre una millora de les condicions de vida d'ambdues poblacions, tant en termes de seguretat com de benestar econòmic i social.

D'altra banda, donat que el govern d'Israel no compleix la legalitat internacional i contempla uns propòsits contraris als principis del socialisme internacional, els socialistes de Catalunya mostrem el nostre **desacord amb un possible suport del Partit Laborista d'Israel al partit governant, el Likud.**

Combat contra la pobresa

L'**Àfrica subsahariana** és un altre punt calent en l'escenari de conflictes mundials. Conflictes com el del Sudán desestabilitzen encara més una regió marcada pel problema del SIDA -que afecta també cada vegada més el continent asiàtic-, pels conflictes civils i la manca de democràcia -com succeeix a la República del Congo-, i per la fam i la inseguretat alimentària. A més, les pressions que han d'afrontar aquests i d'altres països en vies de desenvolupament per competir en el sistema comercial internacional fa que augmenti cada dia més la distància que separa rics i pobres.

Com a socialistes,

- reiterem el nostre **suport als Objectius del Mil·lenni de les Nacions Unides**, conveçuts que **el creixement econòmic ha d'anar acompanyat d'una redistribució equitativa dels recursos, que contribueixi a la reducció de la pobresa;**
- considerem necessari assolir un acord internacional per concedir un **tracte comercial preferencial** a aquests països, amb l'objectiu de **contribuir al seu desenvolupament i a la consolidació de la seva economia;**
- refermem la nostra convicció que una de les condicions per al desenvolupament sostenible és la recerca i el reconeixement d'una **sobirania alimentària** en els països en desenvolupament, i insistim que l'obertura necessària dels mercats ha de fer-se de manera equitativa entre els associats i estar equilibrada per mesures que assegurin la perennitat de l'agricultura i de la pesca regional;
- manifestem la nostra enèrgica voluntat d'assolir l'educació primària universal també al continent africà;

- instem a la comunitat internacional a destinar recursos a la **lluita contra el SIDA** -una epidèmia que comporta repercussions humanitàries, econòmiques, demogràfiques i socials- promovent polítiques de prevenció, especialment entre els infants i les dones.
- creiem imprescindible assegurar l'**accés als medicaments** i garantir que la salut pública no estigui amenaçada per acords comercials injustos;
- demanem als governs europeus i d'altres països industrialitzats que respectin el compromís de destinar un 0.7% del PIB a **ajuda oficial al desenvolupament** dels països més pobres;
- refermem la necessitat de **reduir les despeses militars** i afavorir la transparència del comerç mundials d'armes, i controlar l'accés dels nens als exèrcits;
- donem suport a tot procés d'evolució democràtica d'aquests països i, en aquest sentit, valorem molt positivament l'establiment d'experiències d'integració econòmica i política pel que fa als avantatges que comporta en termes de **democratització** i d'acostament a la Unió Europea.
- Finalment, no podem oblidar, a banda dels nous conflictes, aquells que vénen de temps com el **conflicte del Sàhara Occidental**. Aquest **s'ha de resoldre definitivament mitjançant l'aplicació del Pla Baker de les Nacions Unides** i, per tant, ens mostrem partidaris d'avançar en les negociacions per acostar posicions entre les parts en conflicte i aconseguir un acord que posi fi a la difícil situació en què viuen molts saharauis, sempre amb l'acceptació internacional i de les parts.

El paper de les Nacions Unides i de la Unió Europea al món i la cultura de pau

Un dels principals valors de la Unió Europea és el seu marc d'estabilitat regional, la qual va lligada a la pau, el respecte dels drets humans, la democràcia i l'Estat de Dret. Després d'haver afrontat amb èxit la major ampliació de la seva història, i tenint en compte el paper que creiem que la Unió ha de jugar en l'aprofundiment del diàleg entre les cultures, les religions i les civilitzacions, així com amb els tercers països partidaris d'un Islam tolerant i obert a la laïcitat, la democràcia i l'Estat de Dret, els i les socialistes de Catalunya creiem que la Unió Europea no pot girar la vista al que succeeix a la **ribera sud de la Mediterrània**.

Així mateix, recordant que la solució dels conflictes és imprescindible, però no suficient, per assolir la pau global, els socialistes proposem el **foment de la cultura i**

L'educació per a la pau, dirigida a promoure el respecte, la comprensió mútua i el diàleg entre les diferents cultures i religions.

En l'escenari mundial de conflictes, creiem imprescindible **articular un sistema internacional multilateral que reforci les Nacions Unides** com a institució que ha servit i que ha de continuar servint per afrontar les amenaces i reptes del planeta, però **que cal reformar per posar al dia i adequar a la nova realitat internacional, garantint el compliment de les resolucions legals que emanen, tant d'aquesta institució, com de la resta organismes internacionals universals.**

Els socialistes de Catalunya creiem en la voluntat de la ciutadania europea de fer d'Europa un actor amb més capacitat de solucionar problemes i crisis al món, i per això **demanem que la Unió acceleri la posada en marxa dels mecanismes de gestió de crisis**, que han de permetre analitzar aquestes crisis i actuar en temps real. **Només d'aquesta manera la Unió Europea podrà tenir un paper decisiu en la formació d'un món en pau, de progrés, estabilitat i democràcia que els i les socialistes de Catalunya volem.**

Barcelona, 24 de juliol de 2004

Afegir un nou paràgraf al principi

«PER A UN NOU IMPULS DEL SOCIALISME CATALÀ

Les victòries socialistes a les eleccions municipals, autonòmiques, generals i europees, situen el PSC davant de la gran responsabilitat de demostrar la vigència i l'eficàcia del projecte del socialisme democràtic i federalista, per impulsar les reformes necessàries que facin avançar la justícia social i per construir l'Espanya plural en la que sigui compatible la millora de l'autogovern de Catalunya, la transferència de competències i recursos als Ajuntaments, el reconeixement del caràcter plurinacional, pluricultural i plurilingüístic de l'Estat, i el desenvolupament d'un projecte compartit pels pobles d'Espanya que impulsi una Europa unida i forta capaç de promoure la democràcia, els drets humans i el progrés econòmic i social arreu del món.

Els i les socialistes som plenament conscients que les victòries electorals i la constitució de governs progressistes sols tenen sentit si representen avenços significatius en la consecució dels objectius abans esmentats. Sols així demostrarem fidelitat a la nostra història i als valors que donen sentit al nostre projecte polític. Un projecte que no es limita a una gestió ben intencionada i eficient dels afers públics. El socialisme democràtic no es resigna davant les desigualtats i les injustícies, les que trobem ben a prop i les que es desenvolupen a escala planetària.

El compromís socialista rau en la reducció i la progressiva eliminació d'aquestes desigualtats. Desigualtats de renda, de riquesa, de poder, d'informació, de formació i d'oportunitats. Quan aquestes desigualtats esdevenen cròniques, hereditàries, creixents o generadores de noves desigualtats, ens trobem davant de la injustícia que volem combatre, una injustícia que pren la forma de l'exclusió social, la precarietat, la inseguretat o la incertesa sobre el futur.

Som plenament conscients que la lluita contra les desigualtats i la construcció d'una societat més justa, impliquen en primer lloc la capacitat d'impulsar el dinamisme econòmic de la nostra societat i l'augment del seu potencial solidari dins i fora de les nostres fronteres. No defugim el repte que imposa el sistema de mercat ni les limitacions inherents al procés de globalització, però no ens resignem a viure en una societat de mercat, en la que els drets ciutadans es converteixin en prerrogativa dels sectors amb més recursos. Els drets no són mercaderies, ni l'acceptació de l'economia de mercat ha d'implicar forçosament la submissió dels individus a una societat de mercat.

El nostre projecte polític es basa en uns valors que volem portar a la pràctica, i per això cal que es tradueixi en programes polítics capaços de mobilitzar àmplies majories socials per a l'impuls de reformes que ens acostin progressivament a la societat lliure i justa a la que aspirem.

Som conscients de la necessitat de teixir àmplies aliances socials pel canvi, que puguin incloure altres forces polítiques progressistes, el moviment sindical, i els moviments socials que volen construir una alternativa al neoliberalisme.

Les eleccions catalanes del 16 de novembre del 2003, l'acord tripartit de les esquerres i la constitució del primer govern catalanista i d'esquerres van determinar un canvi extremadament important en la vida de Catalunya.

Per primera vegada, les esquerres catalanes tenen l'oportunitat de dur a terme, en condicions generals de normalitat - no exempta de possibles tensions, a causa de la reacció de les dretes espanyola i catalana - una prolongada obra de govern.

Amb la investidura del nou President i la constitució del nou Govern s'ha donat el primer pas d'un llarg camí. Aquesta inèdita experiència de govern no sols és portadora del futur dels tres partits de l'esquerra catalana, sinó de les esperances i aspiracions d'una majoria del poble de Catalunya. El seu èxit dependrà de tres factors necessaris i indestruïbles: una visió de futur, l'encert de l'obra de govern, i la mobilització del suport de la majoria social i política de Catalunya.

Aquesta nova situació produirà canvis importants en la dinàmica política general de Catalunya i en l'evolució futura de tots els seus partits. Pel PSC l'actual majoria catalanista i d'esquerres hauria d'esdevenir una aliança estratègica que canviés el tipus de relacions preexistent entre les tres forces polítiques de l'esquerra catalana que haurien d'esforçar-se en una competició d'emulació i d'excel·lència, més de que rivalitats i de confrontació crítica.

En aquest procés, el PSC, partit majoritari de l'esquerra i principal partit de Catalunya, ha de mostrar permanentment la seva preocupació per les classes populars, pels treballadors i els consumidors, pels ciutadans i per la joventut.

Ha de ser també el partit de la responsabilitat entesa com a recerca permanent de la millora pràctica i concreta de les condicions de vida de la majoria: el partit que sap com fer l'economia més eficient i que no veu contradiccions entre un desenvolupament potent de l'estat del benestar i el creixement econòmic, ans al contrari, els veu com dos processos que es necessiten mútuament. Ha de ser un partit permanentment a l'avantguarda, demostrant amb fets, actituds i programes que pot defensar millor els interessos de la majoria i que està obert a tots els sectors actius i innovadors que busquen millores en la societat.

El PSC ha de ser també la clau de volta de la transformació d'Espanya. Una transformació que no sols implica l'impuls de polítiques socials, sinó que requereix també el ple reconeixement del caràcter plurinacional, pluricultural i pluringüístic de l'Estat i l'aprofundiment de l'autogovern de les Comunitats Autònomes. El suport decisiu d'una majoria de ciutadans i ciutadanes de Catalunya a la victòria del PSC – i per tant a la victòria del PSOE – en les eleccions generals és un mandat clar per avançar significativament en un doble procés de reformes, reformes socials i reformes institucionals. El paper actiu del PSC en el govern d'Espanya i en el PSOE ha de garantir que les enormes expectatives generades no es vegin decebudes.

Ara comença pel PSC una nova etapa, plena d'esperances i de possibilitats. Però no podem passar per alt algunes qüestions: en primer lloc, el resultat electoral obtingut pel PSC en les eleccions municipals a algunes grans ciutats i a Catalunya el 16 de novembre, per sota de les expectatives, planteja la necessitat de reflexionar sobre les seves causes, de revitalitzar i renovar la cultura política i les concepcions ideològiques, i d'obrir una nova perspectiva estratègica general pel socialisme català, en funció dels canvis en l'escenari polític català i de les transformacions que es produeixen a la nostra societat, a Europa i el món, en l'època de la globalització accelerada. En segon lloc, l'assumpció generalitzada de responsabilitats, a nivell local, nacional i estatal, si no va acompanyada d'un enfortiment i d'una renovació del PSC, podria comportar una pèrdua de vitalitat, de presència social, de creativitat i de paper anticipatiu i dirigent. Si el partit s'orientés de forma gairebé exclusiva a la gestió del poder, podria quedar sense projecte estratègic, sense generar cultura política, sense defensar valors morals i, en conseqüència, sense capacitat de mobilitzar una acció voluntària de caràcter col·lectiu, ni d'imbricar-se amb la societat, especialment amb els més joves i els sectors més actius i emprenedors.

Ara es tracta de posar en pràctica noves idees, d'innovar el nostre projecte. Es tracta de ser capaços de trobar el punt d'equilibri entre la innovació programàtica i organitzativa i l'enllaç amb el millor de la nostra història. Pels i per a les socialistes d'aquests primers anys del segle XXI a Catalunya, es tracta de respondre a la necessitat d'uns replantejaments en profunditat, que es feien sentir ja en el període anterior de la nostra història col·lectiva, i que ara poden efectuar-se en molt millors circumstàncies.

Només així podrà el PSC desenvolupar la força intel·lectual, material i moral indispensable per a ser un element d'identitat i de motivació per a un col·lectiu ample de ciutadans i ciutadanes actius, i un punt de referència de llarga durada per a una majoria social. Ambdós elements són imprescindibles per a un partit socialista que aspiri a una llarga etapa de govern per a impulsar canvis i reformes en la societat.

Aquest repte consisteix en precisar i construir una estratègia de futur, partint de la nova situació política catalana i comptant amb un balanç serè dels punts forts i dels dèficits del socialisme català d'aquests primers anys del segle XXI.

Els punts forts són clars: el PSC és una gran força política (més d'un milió de vots, un nombre considerable d'afiliats i simpatitzants, una organització potent, etc.). És el primer partit del país i, de lluny, la principal força política de les esquerres. Té una capacitat de govern provada, amb equips d'homes i dones experimentats en el govern dels municipis, alguns dels quals han passat a formar part essencial del nou govern de la Generalitat. Per la seva implantació en el territori i les seves responsabilitats locals i nacionals, el PSC disposa d'una elevada capacitat de representació dels sectors populars i d'interpretació de l'interès general. Per la seva articulació amb el socialisme espanyol i europeu disposa d'una elevat potencial d'influència més enllà de Catalunya.

Però a la vegada, hi ha en el PSC elements de feblesa, que són pràcticament comuns a tots els partits socialistes, a totes les forces d'esquerra i, més en general, al conjunt de les forces polítiques democràtiques. De fet, les mancances del PSC són el reflex d'un fenomen de crisi dels partits, també dels partits d'esquerra, que es viu avui internacionalment, per unes causes històriques, socials i culturals concretes.

Malgrat els esforços realitzats, els partits tenen avui una vida interna millorable, en qualitat i intensitat; tenen un reclutament limitat o – com a Gran Bretanya, Alemanya, Itàlia i altres països europeus – en preocupant declivi; una reducció progressiva dels membres actius; una militància que no es renova suficientment entre els sectors més qualificats i dinàmics de la societat: la joventut, el món sindical, el món professional i universitari, els intel·lectuals; un afebliment de la formulació estratègica i ideològica general; i, com a conseqüència de tot plegat, un malestar difús dels afiliats que no troben elements de gratificació satisfactoris en la seva pràctica militant. Sols les formacions polítiques basades en les afirmacions identitàries poden mantenir de forma conjuntural la il·lusió de restar al marge d'aquest fenomen general de crisi i necessitat de canvi.

Malgrat això, les forces socialistes i socialdemòcrates segueixen sent la família política que es troba més a prop de les aspiracions d'una gran majoria de ciutadans i ciutadanes i que té una major capacitat potencial d'innovació. Els programes socialistes, amb les adaptacions i actualitzacions necessàries, segueixen sent els més capaços de resoldre els problemes concrets de la gent i d'avançar cap a un món més just.

El punt de partida de tot debat sobre la crisi dels partits ha de situar-se en la perspectiva dels ciutadans i de les ciutadanes. Aquests són, en el nostre país, aclaparadorament demòcrates: pràcticament ningú posa en dubte a Catalunya els principis d'igualtat política, sufragi universal, pluralisme, llibertats públiques, Estat de dret. I són també majoritàriament progressistes i propers a les idees que representen millor que ningú les forces socialistes: llibertat, igualtat, federalisme. Però els ciutadans i les ciutadanes, especialment els de les generacions més joves, experimenten, a la vegada, un allunyament en relació amb els partits, les institucions i els representants polítics. Hi ha una separació important entre élites polítiques i públic en general.

Això no implica que l'evolució de la societat individualitzada se'n vagi fatalment cap a la dreta. Està emergint una nova generació que pren consciència i comença a mobilitzar-se i organitzar-se, sobretot a l'entorn dels problemes internacionals i globals. Creix entre els joves un sentiment general de malestar. Les manifestacions "antiglobalització" i contra la guerra de l'Iraq (que a Catalunya van ser enormes) no són l'expressió de vells grups aïllats i minoritaris sinó la mostra d'un moviment nou, juvenil, intermitent, sens dubte, però en desenvolupament. És una revolta contra la guerra, la injustícia, les desigualtats, contra la inseguretat social i ecològica i la violència que s'emparen del món. És un fenomen generacional que constitueix una extraordinària possibilitat de renovació i avenç pel moviment socialista.

A Catalunya, com a tota Europa, les mobilitzacions de començament del 2003 van galvanitzar (per primera vegada amb aquestes dimensions i aquesta força) una identitat europea, més enllà de les fronteres de les nacions i els Estats, que s'afirmà en l'horror de la guerra, l'oposició a l'abús de poder i la violència de l'actual administració nord-americana, amb la seva doctrina de la guerra preventiva contra el terrorisme, i la demanda d'una Europa que s'integri políticament i sigui un actor fonamental en el món de la globalització accelerada. En aquestes mobilitzacions s'hi expressà també una voluntat d'innovació i de canvi de la política: l'exigència d'una manera de fer política més oberta, més «societària», més participativa, més inspirada en els valors d'igualtat, llibertat i solidaritat de les esquerres. A Espanya, són mobilitzacions d'aquest nou tipus, sorgides d'una base social autònoma, les que van crear l'ambient propici que va facilitar la derrota del PP el 14-M.

Hi ha, en aquests moviments en eclosió, potencialment, una gran força d'innovació i de gestació de nous continguts i noves formes per a les esquerres catalanes del segle XXI, si són capaces d'escoltar aquest missatge potent que avui els arriba de la societat. I si assumeixen també l'obligació de parlar-hi i de fer-ho amb noves idees i propostes concretes.

Això planteja la oportunitat i la utilitat de llençar noves iniciatives i noves formes d'organització i d'acció en el PSC, explícitament destinades a afavorir i concretar camins i eines per la interrelació i el diàleg permanents entre els exponents individuals i col·lectius d'aquesta nova realitat emergent en el terreny social i cultural. Hem de ser conscients que si avui parlem d'oportunitat i utilitat, podem estar abocats, si no actuem ara, a parlar demà d'una necessitat vital pel nostre projecte, en condicions pitjors, més urgents i més difícils.

Apareix també la possibilitat d'una política de les esquerres europees que transcendeixi les fronteres i que se situï en l'espai europeu. Això planteja la necessitat urgent de pensar noves formes d'elaboració, d'acció i d'organització

dels i de les socialistes a Europa. L'únic projecte socialista vàlid pel segle XXI consisteix precisament en traslladar als espais europeu i global la política de reformes realitzada en el marc de l'Estat-nació. Per això és vital la construcció d'un camp de batalla europeu pel socialisme, i d'un nou internacionalisme polític de contingut reformador.

La renovació del projecte del socialisme català és un projecte situat a l'interior d'una lluita més ampla a nivell europeu i mundial (la dreta a Europa tendirà a esdevenir una força supranacional, el "partit americà"), i orientat per tant a la construcció d'una esquerra europea, capaç de contribuir decisivament a la creixença de la potència política d'Europa enfront de la globalització neoliberal, per construir un ordre mundial més just i pacífic, i per enfortir i difondre el seu model social.

Tot això ens porta a definir tres grans prioritats per a l'actuació del PSC en aquesta nova etapa:

1. Coordinar la nostra actuació en els diversos escenaris d'acció política per assegurar-ne la coherència amb respecte al projecte global del PSC i l'eficàcia amb respecte a les expectatives dels sectors socials que representem.

Celebrat el 10è Congrés, el PSC ha d'estar millor preparat per avaluar permanentment la nostra actuació des de les institucions. El partit ha d'assegurar que la tasca desenvolupada pels nostres electes, particularment allà on governem, és coherent amb el programa que vàrem proposar als ciutadans i es desenvolupa amb la màxima eficàcia possible. Sols un partit capaç de desenvolupar aquesta tasca sense defalliment mereix que els ciutadans li renovin la confiança. Això implica una molt bona relació amb la societat, tant per recollir l'estat de l'opinió, com per detectar problemes concrets, i explicar constantment l'acció dels diferents governs. L'acompliment de molts compromisos electorals, especialment els de contingut social, i la pròpia lògica del nostre projecte municipalista, catalanista i federalista, impliquen una gran coordinació de l'actuació que desenvolupem els socialistes en les diferents administracions. En aquest sentit cal subratllar també que un dels elements per jutjar l'èxit del nostre projecte serà que al final del mandat els municipis –com administració més propera al ciutadà i, per tant, receptora en primera instància de les demandes ciutadanes– hagin vist augmentar de forma significativa les seves competències i recursos.

2. Millorar de forma substancial la nostra relació amb la societat i, particularment, amb determinats sectors socials, tot assegurant una major presència dels mateixos en el si del PSC.

L'acció política del PSC no es limita a exercir la tasca institucional de govern o d'oposició. El partit ha de ser instrument de participació política i de relació amb la societat, ha de ser capaç de recollir les millors energies i canalitzar-les per assolir els nostres objectius transformadors. Per fer-ho cal millorar la informació i la formació dels militants i dels responsables, els nostres instruments de comunicació, mobilització i acció electoral i la relació del partit amb sectors específics.

El PSC ha de ser el principal instrument d'aquests sectors per promoure el canvi social. Aquest objectiu implica també millorar les nostres relacions amb el món sindical, el moviment associatiu i els moviments socials que treballen per construir una alternativa al capitalisme neoliberal.

3. Passar a l'ofensiva en el debat polític i cultural

El PSC no pot situar la seva actuació tant sols en el terreny de la conjuntura

immediata, ha de ser capaç de revisar permanentment l'horitzó de les reformes precises per construir la societat més lliure i més justa que volem. Això implica un esforç permanent d'actualització programàtica i d'avaluació de l'eficàcia de les polítiques que desenvolupem. Amb plena consciència dels importants canvis econòmics, socials, tecnològics i culturals que s'estan desenvolupant de forma tan accelerada. Incorporant les demandes d'ampliació dels drets cívics i polítics, la exigència de la igualtat real entre homes i dones, i la sostenibilitat com a criteri orientador de les polítiques públiques. Conscients de la influència del procés de globalització, dels límits que imposa però també de les oportunitats que desvetlla, el PSC s'ha de fixar com a objectiu una major capacitat d'intervenció en els debats sobre la nova definició de les polítiques socialdemòcrates en aquest nou context.

Aquests elements són els requisits previs per passar a l'ofensiva en el debat polític i cultural, un veritable combat en defensa dels valors que donen sentit al nostre projecte polític. Un combat per convertir les majories electorals en veritables agents socials del canvi. Un combat en el que hem de cercar el màxim d'aliats polítics, sindicals, i també en els moviments socials. Però un combat també en el que ha de quedar clar el perfil diferencial del socialisme democràtic i federalista, enfrontat al neoliberalisme i al neoconservadorisme, i capaç també de barrar el pas als nacionalismes excloents o insolidaris i a qualsevol tipus de demagògia populista.

Som plenament conscients que aquest combat es lliura al mateix temps tant en el pla nacional com en l'escenari europeu i internacional. Hauríem d'impulsar una iniciativa, en xarxa, d'àmbit europeu, juntament amb grups d'altres països, en el marc del projecte germinal del Partit dels Socialistes Europeus, i organitzar periòdicament unes trobades europees i internacionals sobre les perspectives d'integració política europea i el paper d'Europa enfront de la globalització i de l'actual crisi mundial. Aquesta perspectiva és, també, una base essencial de sentit i de mobilització pel nostre propi partit.»

1/ EL SOCIALISME DEMOCRÀTIC EN EL SEGLE XXI

El socialisme democràtic és un moviment internacional per la llibertat, la igualtat, la justícia social, la pau i la solidaritat entre els éssers humans.

El socialisme democràtic és hereu de les tradicions històriques que han lluitat per l'alliberament de les persones i dels pobles. El socialisme és l'acceptació inquebrantable de que ningú és més que ningú. Les més fortes arrels socialistes hi són en el convenciment de la inviolabilitat de la persona i de la igualtat de valors entre els éssers humans.

El Socialisme és un etern impuls que es dirigeix a desfer el mecanisme social que genera la injustícia i que vol implantar un model de societat que sigui de tots i per a tots els ciutadans.

Des del segle XIX que va començar a organitzar-se el moviment obrer, en resposta a les condicions de l'explotació capitalista i es va desenvolupar el pensament socialista en defensa de condicions de treball i de vides dignes i en demanda d'un sistema democràtic, el socialisme ha sigut un dels motors fonamentals del progrés. Per això pot dir-se que ha sigut l'essència per a donar forma a la democràcia moderna per un establiment de l'estat social i democràtic de dret. Sense democràcia cap societat, cap poble, cap nació, pot decidir el seu futur.

El socialisme veu la revolució francesa com un gran pas per a la humanitat i comparteix el seu clam de "llibertat, igualtat i fraternitat" i de les revolucions democràtiques que han preconitzat a través de la història els principis dels drets humans. Defensem la llibertat, la solidaritat i la igualtat com els nostres principals valors. Sense llibertat, sense igualtat, sense solidaritat no pot haver-hi una societat justa. Sense llibertat, sense igualtat, sense solidaritat no pot existir cap democràcia, i sense democràcia les persones no poden desenvolupar-se com a ciutadans. Sense pau no es poden establir les bases de la llibertat i la igualtat.

Aquests principis són el referent que orienta el nostre compromís polític. El socialisme veu molt positivament els anhels que van voler superar la societat feudal i la monarquia absolutista, mitjançant la instauració d'un model social que propugnava la igualtat de drets civils. La nostra tradició de pensament s'inicia amb el naixement del socialisme utòpic durant el segle XIX i es l'hereu de la il·lusió que li impregna i del seu esperit de portar a terme un projecte reorganitzador de la societat basat en la igualtat i la justícia social. Per una altra banda el socialisme serà hereu de la voluntat del socialisme científic de conquerir el poder polític i d'organitzar un estat al servei dels treballadors. La segona meitat del segle XIX és caracteritzada per a la creació i desenvolupament del partit polític en el si del moviment obrer, fet que es valorarà com la introducció del pragmatisme i la consolidació de la democràcia. Posteriorment la seva lluita serà la peça angular de la instauració dels drets polítics. Durant el segle XX, després de la divisió de l'esquerra en diferents corrents (comunisme, anarquisme, socialdemocràcia), molts dels partits

socialistes arribaran al poder i podran començar a fer realitat la conquesta dels drets socials i la instauració de les bases de l'Estat del Benestar.

El socialisme ha assumit com a valor propi, l'equiparació de drets entre homes i dones. El socialisme és protagonista i impulsor de la incorporació de les dones a tots els àmbits de la nostra societat. No hi ha possibilitat de democràcia completa sense la plena participació de les dones en els afers de la col·lectivitat.

El socialisme és un ideal de valors col·lectius que pretén assolir i assegurar la plenitud individual i el benestar col·lectiu. Vol incorporar a la seva identitat els valors d'aquells que esperem una societat diferent, **millor**: més justa i més solidària, i amb més llibertat i igualtat. Una societat on el progrés científic i tècnic i el desenvolupament econòmic siguin instruments per al desenvolupament social, cultural i individual. Una societat en la que ningú se senti discriminat o marginat per raons del seu origen social o ètnic, sexe, estat físic o mental, religió o idees polítiques.

Avui el socialisme, com a ideal, ha de continuar lluitant en defensa i per la consecució dels drets civils, polítics i socials, en el marc d'una nova etapa marcada per la globalització i pels canvis que aquesta ha generat. El socialisme del segle XXI té com a objectiu la globalització d'aquests drets polítics i socials que s'han assolit a Europa. El socialisme democràtic ha de promoure la generalització del model d'Estat del Benestar arreu del món i estendre els mecanismes correctors de l'economia de mercat. Vivim un moment històric en què conviuen possibilitats enormes per donar resposta als vells problemes, amb nous interrogants, nous reptes i l'aparició de noves desigualtats. Noves desigualtats entre les que destaquen, entre altres, la divisòria digital, que discrimina l'accés a les tecnologies de la informació, el poder de decisió com a nova frontera de desigualtat en sectors no democratitzats (el món empresarial o les finances) o la vella, però a la vegada vigent, acció desigualtaria de les polítiques econòmiques ultraliberals que hem patit fins fa poc i que molts pobles encara pateixen.

Es fa necessari, per tant, actualitzar el socialisme democràtic donant un sentit nou als nostres valors. Reivindiquem un concepte de llibertat lligat a la responsabilitat cívica i al compromís amb la societat compromís que com a socialistes hem d'exemplificar, dotant-nos d'una coherència que no permeti a ningú posar en dubte les nostres idees. En aquest sentit, hem d'autoexigir-nos una vinculació personal amb allò públic, recomanant fortament a tots els nostres càrrecs públics que facin ús dels serveis públics, com a mostra de compromís socialista en aquest àmbit. Defensem una democràcia potent i forta que es basi en una ciutadania participativa políticament activa i protagonista en els afers públics a través de moviments cívics i, sobre tot, de partits com a instruments col·lectius i útils per als canvis socials i polítics, que fins el moment present han fet una contribució indispensable a la política com a eines de participació i en la gestió democràtica del poder. Davant de la pressió del pensament únic, volem una ciutadania crítica, volem aportar instruments de reflexió i fer una pedagogia del diàleg en la pluralitat.

Volem construir una democràcia que es basi en la transparència, en la participació i en la cohesió social. Un dels nostres objectius principals és construir una democràcia potent, que només serà possible amb l'existència d'uns ciutadans i ciutadanes lliures i responsables. L'existència d'una democràcia plena amb uns ciutadans i

ciutadanes responsables és un dels nostres objectius principals.

Però per fer-ho hem de crear un nou model de comunitat basat en un projecte, en la capacitat de construir un futur millor a partir d'interessos comuns. Una comunitat que es basi en una identitat compartida i no exclouent. Es tracta de percebre i d'assumir la constant interacció entre societat i institucions, des de la perspectiva d'una estructura comú, presidida per la convicció de que un futur millor és possible.

La condició de ciutadà és prèvia i no es fonamenta en la participació en el procés productiu ni en el circuit de consum; la participació en el projecte col·lectiu no implica la uniformitat d'objectius socials, formes de vida, ni valors, però sí que reclama l'assumpció per l'individu de les responsabilitats solidàries mínimes comunament assumides.

Hem de construir de nou la idea de comunitat, conformada per individualitats i subjectivitats. I això no ho farem des de l'exaltació de les diferències ni de les identitats simples. Cal la igualtat de drets i deures per a tots els ciutadans i ciutadanes i garanties col·lectives per a fer front a les desigualtats i adversitats individuals.

Cal prendre també la cooperació com a valor i com a eina de progrés. Ja des dels orígens de la humanitat l'individu avança, progressa i esdevé individu des del moment en què coopera amb els altres del seu entorn, no competeix. Els éssers humans per naturalesa som socials i forma part de nosaltres la nostra voluntat a cooperar i no a competir, som més humans i més avançats en la mesura que més cooperem.

Per això cal un nou pacte social basat en les responsabilitats cíviques de tota la ciutadania i en compromisos continuats a llarg termini. És necessari donar sentit al concepte de societat com a redistribuïdora de riqueses i d'oportunitats. I això cal fer-ho a tots els àmbits: local, nacional, europeu i mundial.

Constatem el fracàs de l'Estat mínim propugnat pel neo-liberalisme i som conscients que ha demostrat la seva incapacitat per resoldre els problemes de les societats avançades i ha arribat l'hora de recuperar la política per reforçar les institucions públiques des d'una nova cultura basada en la transparència i la participació. Avui els i les socialistes tenim una gran oportunitat: fer realitat un nou model d'Estat capaç de crear nous models de regulació i noves seguretats de manera democràtica i igualitària. Un nou Estat fort però alhora més flexible, amb capacitat d'adaptar les seves polítiques a la diversitat social.

El socialisme democràtic té la responsabilitat i l'oportunitat de donar un nou sentit a les institucions polítiques i de tornar-les a convertir en garants dels valors de llibertat, igualtat i justícia social i solidaritat. Els i les socialistes hem de ser capaços de refer un discurs de cohesió social, de projecte col·lectiu. El nostre objectiu és una societat que no només ofereixi una igualtat d'oportunitats teòrica, sinó que garanteixi una política social prou flexible amb els suficients recursos per donar respostes diferents als diferents riscos d'exclusió a què els ciutadans i ciutadanes es poden haver d'enfrontar al llarg de la seva vida. Però el socialisme no es construeix només amb les transformacions que provenen del conjunt de les administracions públiques, sinó també amb les que són impulsades pel conjunt de la societat, de les seves xarxes i de les capacitats interactives dels seus membres

Transaccional esmena 121 Mataró

Per als i les socialistes no es tracta només d'oferir igualtat d'oportunitats, sinó de crear una societat de les oportunitats, per a tots i sense limitacions de gènere. Ens hem d'encaminar, per tant, cap a una nova política d'equitat. El nostre model de societat es construeix sobre la base de la igualtat entre els individus, i aquesta s'aconsegueix gràcies a polítiques d'equitat. Només aplicant aquesta política evitarem el risc de caure en la fragmentació de la societat.

Les polítiques d'equitat, en el marc d'una economia de mercat, han d'assegurar les oportunitats i la concurrència, han de fer una funció redistribuidora per tal d'assegurar els mínims de dignitat per a la vida del ciutadà, sense que representin desincentivació de la creació de riquesa; i han de corregir el mercat quan provoca distribucions ineficients dels recursos, valoracions inadequades o socialment insostenibles, o perill per a l'equilibri natural.

El segle XXI serà el de la Diversitat Cultural. La globalització ha significat un canvi de paradigma no només en el terreny econòmic, sinó també en l'esfera cultural. Ha escurçat les distàncies físiques i ha centrat l'atenció en una vella característica de l'espècie humana, la seva diversitat en la forma d'entendre, d'expressar i de viure en el món que ens envolta. La diversitat és el context cultural que explica la ciutat i el món d'avui, i és indispensable un projecte polític que parteixi d'aquesta realitat, tant per la governança mundial, com per la gestió urbana. Aquest projecte polític s'articula en tres elements: el primer, el reconeixement a la diversitat. Massa vegades la diversitat es llegeix com a conflicte i no com a potencialitat. És indispensable que la societat del coneixement esdevingui la del reconeixement de les diverses formes culturals que hi conviuen. La segona missió és la seva preservació en front a les tendències homogeneïtzadores del mercat. El clam per la sostenibilitat cultural corre paral·lel a la necessitat de preservar els recursos naturals del planeta. I, finalment, el tercer objectiu és trobar mecanismes de diàleg permanent que vagin posant les bases d'una convivència cultural que és indispensable en un món globalitzat i evitin els fonamentalismes de qualsevol mena.

Un dels principals reptes del món globalitzat és gestionar de manera eficaç i socialment eficient la diversitat produïda pels fenòmens migratoris. Ens enfrontem al risc del comunitarisme cultural o religiós, al perill que tanqui les diferents comunitats sobre elles mateixes, i l'única manera de superar-ho és potenciar uns valors comuns i la identificació amb un projecte de societat més enllà de les identitats nacionals, ètniques i religioses. I això s'ha de basar en un projecte col·lectiu de caràcter incloent i laic que aconsegueixi integrar tots els individus en el mateix projecte social.

Si bé al llarg de la història de la humanitat s'han produït multitud de processos migratoris, ens trobem avui que el fenomen de la globalització, pot produir efectes molt negatius sobre el fet migratori si es condueix de forma desordenada. Des dels principis bàsics del socialisme, cal gestionar aquest fenomen des de dos punts de vista: la inversió clara i decidida, a través dels organismes internacionals, del primer món al tercer per facilitar, en condicions dignes, l'arrelament de les persones al seu territori i l'acció continuada en els territoris d'acollida a partir de la igualtat de drets i deures de la ciutadania

En aquesta nova política els municipis hi tenen un rol principal. Els socialistes hem d'aprofundir en la democràcia des de la ciutat, des de la proximitat, impulsant i facilitant la participació de tots la ciutadania i grups socials en la gestió de la polis i la construcció del projecte comú de ciutat. Els municipis d'avui han d'afrontar els problemes del món, que arriben als seus barris de manera inesperada. Unes ciutats que han de gestionar importants i complexos

fluxos migratoris, evitant que es creïn comunitats aïllades i potenciant que puguin conviure en el mateix espai grups socials ben diferents. La ciutat no ha de negar la diferència ni intentar assimilar-la al model de la ciutat acollidora, però tampoc no pot deixar que les comunitats es desenvolupin sense lligams entre elles i amb la ciutat. En aquest cas, l'associació, dret fonamental, és una eina necessària per establir la comunicació entre les comunitats i entre aquestes i la ciutat. Hem de fer un esforç d'integració fonamentalment a les escoles, als barris i en els moviments associatius i als partits polítics.

El socialisme democràtic ha estat, des dels seus orígens, un moviment internacionalista, però massa sovint les diferents lògiques nacionals han passat per sobre d'una visió més global dels problemes del món. Avui els i les socialistes tenim l'obligació de definir un socialisme democràtic i global. Hem de ser capaços de fer política global, de globalitzar la política, per poder regular la globalització. Ens calen noves institucions polítiques que garanteixin la pau i la seguretat internacional, el progrés i la justícia globals en un nou projecte de democràcia mundial.

La Internacional Socialista ha de ser l'eix integrador del socialisme democràtic, un organisme de recerca de noves vies capaç d'impulsar un nou ordre mundial, on valors com la solidaritat i la defensa dels drets humans (polítics, econòmics, socials, culturals...) i objectius com la redistribució de la riquesa, la millora del medi ambient, la sostenibilitat, la lluita en definitiva per un món millor, siguin prioritats absolutes per als governants, els partits i les persones que en formin part, estant així compromesos per treballar en la recerca de camins de pau, entesa i diàleg constants.

Però per aconseguir-ho, hem de continuar fent avançar el projecte europeu. La Unió Europea és, per a nosaltres, el primer pas per fer possible la una governació global basada en la llibertat, la igualtat, la solidaritat i la justícia social. L'Europa Social i l'Europa de la cooperació multilateral han de ser un model per al món i els i les socialistes hem de contribuir perquè ho sigui.

Contribuint a que aquest continent continu essent referent mundial dels valors democràtics, de la pau i de la defensa dels drets humans.

Com a socialistes ens identifiquem també amb les idees federalistes. El federalisme és la millor manera de coordinar i distribuir les competències entre els diferents nivells de govern, des de l'administració local fins a les organitzacions internacionals, alhora que permet garantir el dret dels pobles al seu autogovern.

El socialisme català és hereu del federalisme republicà. El PSC ha estat i és hereu d'aquesta tradició. Els valors republicans s'entenen com la base de la democràcia actual. Un dels pilars d'aquests valors és la confiança institucional, base de la idea federal entre les parts que formen l'Estat i la pròpia federació. El federalisme no és només una tècnica d'organització del model d'Estat, sinó que constitueix fonamentalment un model participatiu i equitatiu representat per uns valors basats en el pacte, en l'acord i en el consens, a partir de les autonomies personals i col·lectives i d'un gran pacte constitucional entre ciutadans i institucions polítiques.

Com a socialistes tenim la responsabilitat davant els ciutadans d'identificar els conflictes, nous i vells, oferint noves respostes, noves polítiques i noves estratègies, per tal d'assolir una societat més lliure, més justa i més pròspera. Per dur-lo a terme, caldrà que nous principis del socialisme concretin els valors clàssics. És a dir, el desenvolupament sostenible, entès com la interrelació de progrés econòmic i justícia social i la defensa del medi ambient; els drets humans, donant especial importància a la seguretat individual, la identitat cultural i la integració social; i la democràcia, que implica un govern responsable, transparent i participatiu, que actuï sempre en base a l'interès general.

El socialisme democràtic ha de realitzar una afirmació de la seva vigència i del seu propòsit: ser un projecte amb un programa transformador, doncs el seu paper és essencial per afrontar les injustícies en un món globalitzat.

Però el primer gran repte de la política és saber combatre la desconfiança de la ciutadania vers la política. El descrèdit de la política és resultat de les polítiques neo-liberals, és a dir, la dreta política mai ha estat interessada en estendre l'acció política als grans sectors de la societat. El seu interès ha estat i és desacreditar la política i reduir-la a un petit nucli de privilegiats per desenvolupar el paternalisme, el clientelisme i la submissió de grans sectors socials.

Avui, a l'inici del tercer mil·lenni, front la necessitat d'assegurar un model de desenvolupament sostenible de les nostres societats, cal una devolució de l'acció de govern a la ciutadania, cal generalitzar l'acció de la política al conjunt d'actors que treballen per a un futur més pròsper i un desenvolupament de la llibertat i la igualtat. Cal una complicitat de les polítiques de progrés amb els nous moviments socials, cal sumar actors al procés de disseny, elaboració i implementació de les polítiques.

2/ PROGRÉS GLOBAL

A principis del segle XXI la globalització és un fenomen d'abast mundial amb una dimensió econòmica, social, medioambiental, política, militar, migratòria, cultural..., (fruit entre d'altres coses de l'evolució de sistema capitelista) i que afecta, de forma desigual, el conjunt dels àmbits del planeta plantejant nous interrogants i nous reptes. S'ha anat configurant una idea del que és la globalització per part de les teories socials, econòmiques i polítiques dominants que ha contribuït a inspirar la seva evolució. Efectivament la incidència de la globalització no és la mateixa en tots les àmbits, així mentre en el comerç o el moviment de capitals és efectiva des de fa anys no s'ha produït d'igual forma en la presa de decisions. En aquest sentit, i des del respecte les diferents cultures i tradicions, és necessari impulsar estructures polítiques democràtiques de caràcter internacional que doni respostes a les necessitats d'un nou ordre internacional amb pau, més just, lliure i democràtic, justament aquells principis que van donar origen a les organitzacions internacionals del S-XX.

Els avantatges i els inconvenients de la globalització mai no s'han distribuït equitativament. Avui ja tenim prou perspectiva per clarificar aquestes tendències i extreure'n les repercussions sobre l'agenda del socialisme contemporani. Els països en vies de desenvolupament i aquelles societats amb les llibertats polítiques i socials restringides així com els sectors menys afavorits del primer món, pateixen només els inconvenients de la globalització, amb poques possibilitats de gaudir dels seus avantatges i lluny de servir per millorar les condicions de vida, les ha agreujat. En aquest marc els socialistes hem de defensar les nostres posicions ideològiques progressistes d'orientació social i influir en aquest procés, no només des d'un discurs genèric de solidaritat.

En aquest espai cada vegada més obert, el deteriorament del medi ambient, els malestars culturals, les crisis financeres i les tensions demogràfiques coexisteixen amb les guerres al marge de la legalitat internacional i la violació dels drets humans i de les llibertats, la globalització dels terrorismes, de l'integrisme i la criminalitat internacional organitzada. Això ens porta a destacar, com a prioritat central, la lluita contra la pobresa, la fam i el subdesenvolupament i contra el seu origen, una lluita que està estretament lligada als drets humans i al desenvolupament de la democràcia representativa i que són indisociables. No podem oblidar que aquestes són algunes de les causes que alimenten els conflictes i és el nostre deure treballar per transformar les estructures socials i econòmiques que els originen. Així com a la pau tot i això indisociable a la superació de l'opressió producte dels abusos per part dels països desenvolupats i per l'expoliació dels recursos naturals.

La interdependència econòmica característica de la globalització pot generar tensions conflictives per tal d'assegurar mercats i recursos. Les febleses econòmiques de la globalització es fan especialment evidents amb la previsible carència i augment de preu dels combustibles fòssils.

La plena operativitat de la globalització econòmica requereix una entesa social, política i cultural global.

(suprimit) 27. Sota les condicions d'aquesta globalització, cal reinventar la governança democràtica mundial.

La globalització ha posat en dubte les concepcions tradicionals de la sobirania i autonomia de l'Estat que s'ha de redefinir en el marc de noves realitats de caràcter regional i internacional. Noves unitats transnacionals han assumit part de les facultats discrecionals dels estats, i les solucions "domèstiques o nacionals" han deixat de ser eficients o adequades per elles mateixes i s'han hagut de substituir o d'acompanyar d'esforços polítics coordinats internacionalment, perquè no hi ha solucions polítiques estrictament nacionals a problemes que siguin globals. Aquest fet n'exclou sinó tot el contrari el deure dels Estats per resoldre els problemes siguin o no de dimensió nacional que afecten a la nostra societat.

(Suprimit) La globalització no és ni bona ni dolenta en ella mateixa. És un fet sobre el qual no podem tenir només un discurs de solidaritat, sinó que podem i hem d'influir-hi.

El procés de globalització es desenvolupa actualment sense que un poder polític de referència disposi de facultats per fer la suficient regulació, fet que genera desigualtats i els desequilibris, sobretot en detriment dels països menys desenvolupats i dels sectors més fràgils dels països desenvolupats, agreujant les fractures econòmiques i socials. Tot aquest conservadurisme economicista aplicat a la globalització, afecta decisivament a les fràgils inversions socials i a les actuacions més innovadores en matèries socials, territorials o de sostenibilitat. Però la globalització també obre oportunitats i possibilitats. Parts del món que encara no s'havien incorporat a l'ordre internacional s'integren de manera gradual al comerç mundial, i han aparegut nous centres tecnològics i productius a tot el planeta, amb els problemes que aquest fet ha provocat amb les deslocalitzacions d'empreses als Països desenvolupats. Aquesta incorporació de nous països cal que sigui administrada amb criteris de justícia i equitat i per tant, amb capacitat de decisió i no només com objecte de dominació per part dels països més desenvolupats. De la mateixa manera que aquest procés de creixement no pot tenir per aquest països uns costos medioambientals, socials i polítics que hipotequi els seu futur.

Per altra banda la globalització també és font de riquesa, no només econòmica sinó també cultural i social, gràcies als intercanvis que genera i que permeten un major reconeixement de la multiculturalitat i del multilingüisme.

Perquè això sigui possible i per fugir de la uniformització a la que ens aboca l'actual sistema econòmic, cal que es reforcin els mecanismes de reconeixement de la diversitat cultural i del multilingüisme, compensant de manera decidida els desequilibris geogràfics que avui per avui es mantenen en la capacitat de produir i difondre missatges culturals al món. Els béns i els serveis culturals, tal com afirma la Declaració universal de la UNESCO sobre la diversitat cultural, "per ser portadors d'identitat, de valors i de sentit, no han

de ser considerats mercaderies o béns de consum com els altres". Per tant és necessari excloure els béns i els serveis culturals de les rondes de negociació de l'Organització Mundial del Comerç. Les bases dels intercanvis de béns i serveis culturals han de ser establertes en un nou instrument jurídic internacional com la Convenció sobre la Diversitat Cultural prevista per al 2005, que permeti dotar-se d'un instrument que faciliti la governança mundial en el domini de la cultura. Potenciar la creació de la "etiqueta social" és a dir l'empresa productora respecta en matèria laboral els acords establerts en els convenis de la OIT.

Els neoconservadors intenten explotar la globalització -guiada per la lògica financera liberal- per desmantellar totes les formes de governança global, minar el paper de les Nacions Unides, soscavar les institucions multilaterals, fomentar l'unilateralisme i la consagració de les lleis del lliure mercat, i imposar la «lleï del més fort», en detriment dels drets socials y laborals.

Ens hi troben davant d'un nou fenomen social, impulsat per poderosos grups econòmics internacionals que pretenen eliminar lleis i regles, actuant de forma depredadora amb la humanitat i el mediambient, sense més objectiu que el benefici econòmic sense mesura. Volen un món desregularitzat en el qual el benestar social i l'Estat de Dret siguin gairebé inexistents.

Els socialistes ens hem de portar la iniciativa per transformar la globalització en una força de progrés humà per fer possible en nostre anhel de que un altre món es possible.. S'ha de treballar pel reconeixement d'un concepte de governança mundial que incorpori a les dinàmiques del mercat global, els valors socials, solidaris, ecològics, democràtics, la defensa de les identitats culturals i el respecte dels drets humans de manera que s'entenguin les pràctiques de responsabilitat social corporativa. Una política democratitzadora efectiva que permeti compartir els beneficis de la globalització de manera equitativa, oferint oportunitats sense exclusió, garantint un funcionament dels mercats financers de base productiva en benefici de tothom i establint un sistema eficient de nova governança multilateral que tingui com a pedra angular una Organització de les Nacions Unides reformada i modernitzada, forta, més democràtica, sense drets de veto i com un instrument al servei de la justícia i de la resolució de conflictes mitjançant l'arbitratge, el diàleg, el contrast multilateral i democràtic i per fer efectiu els acords internacionals.

En aquest sentit, l'assumpció per part de la ONU dels 'objectius de desenvolupament del Mileni en ordre a la eradicació de la pobresa, el dret d'alimentació, l'educació i la salut, així com la sostenibilitat del medi ambient son un bon inici en aquesta direcció.

Considerem que aquest Drets i Llibertats no podran en cap cas ser efectuats en oposició als propòsits i principis de les Nacions Unides.

Pugui corregir els desequilibris generats per la liberalització progressiva de l'economia mundial per tal de minimitzar les grans desigualtats planetàries que s'observen, mitjançant l'aplicació de polítiques inspirades en els valors socials, ecològics i democràtics.

Considerem que la llibertat, la justícia i la pau en un món lliure té com a base el reconeixement de la dignitat intrínseca i dels drets de tots els membres de la familiar humana.

La reivindicació que fem els i les socialistes de la necessitat de la governança mundial ha de servir per desplegar un conjunt de polítiques internacionals concertades que permetin, entre d'altres, el control dels fluxos de capital, la introducció de la "clàusula social" en els acords de la OMC que comptabilitzi la competència de mercaderies amb respecte als drets socials i laborals, el respecte escrupulós de les resolucions de la Cimera de Kyoto, o l'acompliment de les sentències del Tribunal Penal Internacional

Cal consolidar una nova política global que es fonamenti en l'aplicació del Dret Internacional, en una regulació més efectiva i justa dels mercats mundials i en unes institucions globals més democràtiques, responsables i eficients per formular polítiques en nom de tots els ciutadans i ciutadanes del món. Perquè creiem que un futur democràtic passa pel predomini de la política per sobre de la lògica dels mercats i per traduir els valors del socialisme en drets efectius per a tothom. És en aquest sentit que els i les socialistes hem d'innovar el nostre marc teòric i polític, per donar resposta als nous reptes (com són les condicions de vida fruit de les noves migracions) i garantir la consolidació i l'avenç de la redistribució del benestar també a escala global garantint una mínima dignitat per tots els éssers humans.

Degut a que vivim moments de retrocés en l'àmbit de les llibertats democràtiques a nivell internacional, estem convençuts que l'aprofundiment de la democràcia, a tots els àmbits, és el vehicle indispensable perquè la cultura del socialisme democràtic pugui inspirar una acció concreta, realista i eficaç. Com va succeir en el combat contra el feixisme, no podem esperar una victòria democràtica contra els fanatismes si no hi ha una forta reafirmació dels valors i dels projectes progressistes. Cal que fem tot el que estigui al nostre abast per provocar i accelerar l'aposta per la repolitització democràtica i progressista, al mateix temps que recolzen la integració de les diferents comunitats.

L'11 de setembre de 2001 i la guerra de l'Iraq, promoguda per l'Administració republicana ultraconservadora de George W. Bush, van obrir una nova etapa en les relacions internacionals que s'ha tornat a posar de manifest l'11 de Març de 2004. Una guerra il·legal, amb una posterior ocupació farcida de flagrants atemptats als drets humans, des de les tortures fins l'obstinada voluntat d'humiliar culturalment als iraquians o el lamentable espectacle de la mercantilització de la reconstrucció del país en favor de poderoses empreses, fenòmens tots ells, malauradament, estesos a molts indrets del planeta.

Mai abans l'Occident no havia estat tan pendent de la resta del món, i no només des d'un punt de vista solidari o paternalista, sinó a causa de l'amenaça que representa el terrorisme internacional. Les xarxes terroristes i de delinqüència organitzada plantegen un nou repte per a les nostres societats, que no estan preparades per fer-hi front, i les estructures de seguretat tradicionals han mostrat la seva vulnerabilitat davant les formes d'actuació d'aquest nou terrorisme. Aquesta situació ens posiciona en un nou escenari. Els socialistes hem d'avançar en el desenvolupament de polítiques de seguretat adaptades als nous temps, tema que ha de ser una prioritat per a la Unió Europea. I en aquest sentit la coordinació d'aquestes polítiques democràtiques de seguretat en el marc de la Unió Europea és clau per aconseguir un món més segur.

Entenem que en un món de progrés la vida de les persones s'ha de desenvolupar amb llibertat, la justícia i la seguretat i la igualtat d'oportunitats i han de tenir plenament garantit l'exercici dels seus drets. Garantir aquest principis ha de ser un dels objectius principals de qualsevol societat democràtica. Els ciutadans i ciutadanes han de poder cobrir les seves necessitats bàsiques i exercir els seus drets en una societat segura, en el significat més ampli de la paraula. Cal fer front a les noves situacions d'inseguretat des d'un enfocament que consideri les arrels dels problemes i que identifiqui les causes: eradicar-les hauria de ser el principal objectiu en aquest terreny, i les desigualtats en són, en bona mesura, una de les principals causes. Aquesta és la nostra proposta, entendre la seguretat des d'una perspectiva més global, omnicomprensiva, considerant el problema des de la vessant social, econòmica i política, en front dels qui consideren la seguretat només des de la retallada de drets.

Les societats on neix el terrorisme fanàtic viuen moltes vegades en la pobresa i ofegades políticament, socialment i econòmicament pel règim imposat pels seus governants a vegades auspiciats per actors externs, que massa sovint només han estat motius de preocupació dels governs occidentals quan aquest han vist afectats els seus interessos econòmics i a voltes amb la voluntat d'expoliar-los. I això ha estat així perquè les relacions internacionals, quan han transcorregut gairebé tres lustres des del final de la Guerra Freda, han mancat i continuen estant mancades d'un marc estable i d'un nou enfocament multilateral equilibrat, just i no discriminatori.

És sota aquestes mancances que s'ha desenvolupat sovint un hegemonisme militar, social i polític que ha ignorat l'existència d'altres cultures, altres formes d'organització social dels pobles, les seves bases econòmiques i socials, promovent un únic model de pensament únic a escala internacional. Aquest hegemonisme ha provocat aquelles reaccions defensives, fanàtiques i que amb l'excusa de la defensa de determinats interessos i identitats s'han abocat al terrorisme i a noves formes de feixisme.

Cal doncs treballar perquè no imperi cap hegemonia que pugui actuar de forma unilateral garantint l'existència d'un equilibri i el respecte a les normes internacionals.

La globalització, políticament ben governada, planteja reptes comuns a escala mundial, en temes com la sostenibilitat, la seguretat, els drets humans, la violència, la pobresa o la interculturalitat, etc, i pot oferir a la vegada la seva resolució. Però, per bé que la comunitat internacional s'ha dotat d'instruments per fer front a les noves amenaces, aquests s'han revelat poc eficaços degut a la manca de voluntat política, no han rebut tot el suport que els calia per desenvolupar plenament les seves funcions. Cal elaborar una proposta que propiciï un nou enfocament de les relacions internacionals, que es basi en el multilateralisme enfront de l'unilateralisme, en la prevenció dels conflictes enfront de les guerres preventives i en la justícia social enfront de les desigualtats. I conscients que la seguretat en el planeta no es pot aconseguir només ni principalment en el terreny militar i policial ja que aquesta té unes bases multidimensionals, hem de continuar elaborant polítiques de desenvolupament i cooperació ambicioses, sostenibles i coherents en favor dels països més desfavorits que no fomentin la ruptura, sinó que estenguin el diàleg i el consens. En aquest sentit, cal ser coherents i no participar del mercat de

venda d'armes a països que fomenten i promouen la repressió i el manteniment de conflictes.

Aquestes polítiques han de constituir un marc de referència per als governs locals. Aquests han de poder adaptar-les a les seves necessitats específiques per millorar la seva gestió i relació amb altres regions

Hem de considerar aquest enfocament des de diversos eixos. En primer lloc, amb la promoció d'espais de governabilitat i de consens entre comunitats susceptibles de generar respostes a problemes compartits i, en aquest sentit, els i les socialistes catalans hem de fer de la Mediterrània i molt especialment els països del Magrib la nostra prioritat, alhora que reforcem els àmbits o les zones d'integració ja existents, com és el cas del MERCOSUR i d'altres organitzacions regionals de l'Amèrica del Sud i Central, Àsia o de l'Àfrica.

La globalització del mercat i de les tecnologies de la informació han d'anar acompanyades d'una globalització política, ètica i social, en la qual els valors democràtics han de tenir un clar protagonisme.

En aquest sentit, també cal destacar la contribució del municipalisme des de la vessant internacionalista puix que des de les organitzacions intermunicipals també contribueixen a crear espais d'experiències i col·laboracions tècniques de cooperació.

ÀMBITS GEOGRÀFICS

La Mediterrània és el nostre marc geogràfic més immediat. La nostra prioritat ha de ser una reducció de distàncies amb la regió, basada en el diàleg, el consens i la cooperació amb tots els seus països.

El PSC promourà una relació política estreta i privilegiada amb els territoris de parla catalana.

Cal que amb el nostre discurs siguem capaços d'influir activament en el nou Govern d'Espanya i a la Unió Europea per relançar i aprofundir el procés euromediterrani (el procés de Barcelona), vetllant per la seguretat i el respecte als drets humans, basant-nos en un ampli enfocament cultural, social i humà. Així doncs, el nostre projecte ha de promoure nous àmbits de diàleg entre les dues conques de la Mediterrània, que facilitin i promoguin l'entesa que ha d'existir per fer més viable aquest vincle. En aquest sentit és bàsica la necessitat de continuar aprofundint en les trobades amb representants de la regió per convèncer-los de la necessitat i de la importància de treballar de manera coordinada en l'estudi i la gestió dels principals problemes transfronterers, elaborant línies d'actuació comunes, així com aprofundir en la democratització del tots els països.

I com a socialistes hem de treballar pel reconeixement total dels drets sense distinció de gènere, dels infants, de la gent gran i altres col·lectius discriminats com a drets humans sense els quals cap democràcia no és completa i promoure alhora mesures polítiques que garantissin la seva eficàcia.

Catalunya ha de compatibilitzar la condició de regió europea amb la seva vocació mediterrània i fer de pont entre les dues ribes del Mediterrani, consolidant un espai transfronterer que reforci el seu paper d'instrument en favor del diàleg esdevenint punt de referència i encontre, així com el pes i les potencialitats de la Mediterrània en el conjunt de la Unió Europea. Catalunya, doncs, ha de potenciar les seves relacions amb el Magrib per contribuir al seu desenvolupament i així evitar fractures entre nord i sud de difícil solució.

Pel que fa a la regió del Pròxim Orient, no ens podem conformar a continuar emetent declaracions condemnatòries cada vegada que s'hi produeix un assassinat. Hem de defensar de manera enèrgica a tots els fòrums dels quals formem part la negociació, sense condicions prèvies, d'un acord de pau ferm basat en la coexistència de dos estats (Palestina i Israel), democràtics, sobirans i viables que convisquin en pau dins de fronteres segures i reconegudes, tal com defineix el Full de Ruta impulsat pel Quartet i concretar-lo. Per aconseguir ho, és imprescindible l'establiment de converses amb grups, partits i associacions progressistes de la regió -bilateralment i a través de la Internacional Socialista (IS) que hauria de treballar activament per assolir posicions comuns- per traçar estratègies que puguin ajudar a desencallar la situació. Així mateix és necessari que davant de les vulneracions del Govern d'Israel de les resolucions de Nacions Unides com el nou mur de la vergonya, es prenguin mesures enèrgiques des de la comunitat internacional que vagin més enllà de les necessària denúncia..

Com és necessari treballar per la democratització dels tots els països de la zona seria una garantia per avançar en aquest camí de pau.

El nostre vincle d'amistat amb l'Amèrica de Llatina, amb la qual tenim una història i valors en comú, ha de servir per ajudar a refer i a estrènyer les relacions dels pobles de la regió amb Catalunya, Espanya i la Unió Europea, sobre la base del principi d'igualtat sobirana i la solidaritat.

Hem de contribuir a reforçar el desenvolupament dels països i dels projectes de la zona mitjançant l'enfortiment de la cooperació i el foment de la integració regional sud-sud per donar resposta als reptes del món global i interdependent. Així mateix donar suport les democràcies de la zona. De la mateixa manera que hem de promoure la inversió a les zones que més necessiten del nostre suport per tal de facilitar el seu desenvolupament.

Hem d'acompanyar aquests esforços de cooperació amb un discurs que matisi els plantejaments economicistes, fent palès que la defensa dels interessos dels inversors catalans i espanyols no és incompatible amb l'establiment d'un marc de seguretat jurídica i de transparència, pel qual les empreses assumeixin els compromisos derivats de la seva responsabilitat social. En aquest sentit seria necessari un acord amb els agents implicats a fi d'establir un decàleg que garanteixi que es respecten els drets laborals i socials bàsics, especialment a dones i infants. Aquest haurà de ser un objectiu en les nostres prioritats de la cooperació, així com la lluita contra la pobresa i una política de cooperació al desenvolupament sostenible, que permeti avançar de forma conjunta al desenvolupament econòmic, social, cultural, basat en un model de cooperació descentratilitzada que permeti un enfortiment de la societat civil i a la consolidació de les institucions democràtiques arreu del món.

En aquest sentit, les forces socialistes d'ambdues bandes de l'Atlàntic hem de treballar per definir noves directrius que consolidin un canal de cooperació mútuament beneficiós, i impulsar, sobretot, una política d'immigració conforme als criteris comunitaris i amb una vocació clarament integradora i multicultural. En aquest sentit les formules com la contractació en origen poden facilitar aquest procés. .

Es també necessari denunciar les condicions inhumanes dels treballadors i treballadores en els països del tercer món, en aquest sentit cal fer esforços per concienciar a la nostra societat de l'establiment d'un comerç just i respectuós amb el medi ambient i influir decisivament per aconseguir la negociació del deute extern que ofega a molts països, paral·lelament a un procés d'extensió dels valors democràtic i l'acceptació plena i efectiva de la carta de drets humans com a forma de regeneració social i plena convivència.

Hem de fer tots els esforços possibles en pro de la pau, els drets humans, el desenvolupament econòmic i social i la democratització dels països africans, fent especial atenció a l'Àfrica Subsahariana, i fent èmfasi en l'ajut humanitari per combatre la fam i el subministrament de medicaments de forma assequible amb genèrics (combatent l'especulació mercantil amb aquests productes) per tots els ciutadans per a la lluita contra la sida, per al tractament dels malalts i infectats, i per a la prevenció, mitjançant l'educació, en aquests països on la malaltia es manifesta amb tanta intensitat. Un esforç que cal estendre a altres malalties com la malària que es pateixen a aquells països i que cal reforçar la seva investigació de la qual no s'ocupa el sector privat. En aquest sentit caldria recollir les directrius que fixa en matèria de salut pública la declaració de Doha 2001.

Europa ha de fer aquestes polítiques per justícia i també pel deute que tenim amb un continent en el que la presència de països europeus ha estat sovint factor d'explotació i desestabilització. La situació es tan greu que cal una urgent mobilització de mitjans i recursos per atendre a aquestes situacions de desestructuració, lluites, pobresa extrema i malalties.

Així mateix, els socialistes d'arreu del món hem de cooperar amb les organitzacions socialistes i progressistes africanes per contribuir al desenvolupament d'una societat civil forta capaç de generar dinàmiques polítiques democràtiques allà on ara els pobles viuen sota règims de sàtrapes i tirans. A més, els socialistes han d'influir en els governs dels Estats més desenvolupats i en el si de les organitzacions internacionals de tal manera que es posi en marxa un pla de desenvolupament econòmic panafricà, amb l'accent posat en la creació de les infraestructures necessàries pel creixement de l'economia africana. Així mateix, i en el marc de la cooperació amb les organitzacions regionals africanes, s'ha de revisar la política duta a terme en el si de l'OMC de tal manera que l'Àfrica pugui exportar els seus productes, entre ells la seva producció de gas i petroli, en condicions d'igualtat amb la resta de països.

Com a socialistes, els nostres esforços s'han de centrar en el combat contra la fam i les malalties i altres desgràcies com el tràfic d'éssers humans que pateix un gran nombre de ciutadans i ciutadanes de la regió.

Es primordial contribuir a la regeneració dels partits i de la política, a través dels fòrums i de trobades multilaterals de caràcter regional o interregional.

D'altra banda, el plantejament de l'ajuda humanitària en el cas africà s'ha de reformular per tal de garantir-ne l'adequació a les necessitats efectives de la població objecte de l'ajut, perquè cal potenciar la cooperació amb les contraparts locals, de tal manera que es desenvolupin els productors i mercats locals allà on és possible, fomentant la sobirania alimentària dels països africans i estenent l'accés de la població a l'aigua potable

Els socialistes hem de fer pales que només amb un marc polític, econòmic i socials que permeti que les riqueses d'aquests països siguin gestionades directament pels seus ciutadans, serà possible eliminar les xacres que pateixen.

I entre aquestes xacres els socialistes ens fem nostre la voluntat d'abolició de la pena de mort arreu del Món i col·laborarem de forma activa en totes les iniciatives que es generin en aquest sentit, posant aquesta qüestió a les agendes de les organitzacions internacionals de les quals formem part.

D'acord amb aquest nou enfocament de les relacions internacionals, són fonamentals unes noves relacions entre la Unió Europea i els Estats Units, basades en el reconeixement de la importància d'un diàleg sòlid i equilibrat i com a element decisiu per a la pau i l'estabilitat internacionals i el respecte dels drets humans.

En aquest sentit es molt important reforçar la unitat d'Europa amb veu pròpia i plantejaments propis capaç de proposar alternatives a l'actual model bel·licista del govern ultraconeservador dels Estats Units.

En aquest terreny, la nostra aportació pot ser la d'articular marcs de diàleg amb associacions estadounidenses progressistes, amb l'objectiu de generar noves estratègies i discurs polític i d'elaborar projectes d'avantguarda sobre la nova governança pacífica mundial en què tant Europa com els Estats Units tenen un protagonisme destacat i una responsabilitat històrica amb l'objectiu de generar doctrines progressistes.

COOPERACIÓ AL DESENVOLUPAMENT

Addició d'un nou paràgraf: Esmena 597 L'Hospitalet Est.

Per assolir un desenvolupament humà sostenible és necessari impulsar polítiques públiques. La cooperació al Desenvolupament ha de ser una política d'Estat, que ha de formar part de tots els nivells de l'Administració -local, autonòmic, estatal i europeu- i insertar-se en el sistema de cooperació internacional. No obstant hem de reconèixer que el funcionament d'aquest sistema, tot i haver produït resultats valuosos, s'ha revelat insuficient per assolir els objectius inicials que es va plantejar: reequilibri internacional i

accés al desenvolupament dels països més avançats. Avui és evident que cal combinar aquesta política, basada en la transferència de recursos del nord al sud, amb diverses accions de caire més estructural, si volem fer realitat un nou ordre mundial i una nova societat del Benestar, basada en la justícia social, la preservació dels drets humans i l'Estat de Dret.

La política de cooperació al Desenvolupament és un instrument indispensable per eradicar la pobresa i impulsar un desenvolupament humà sostenible. Però per aconseguir aquests objectius és indispensable un context de profundes reformes de l'arquitectura econòmica i política mundial. Sense aquestes reformes macro econòmiques i estructurals la cooperació al Desenvolupament, per si sola, no podrà invertir l'actual tendència d'agreujament de les desigualtats entre les poblacions del Nord i del Sud, i fins i tot d'agreujament de les diferències entre diferents sectors del propi país.

Els socialistes hem de defensar en els organismes internacionals, polítiques orientades a acabar amb l'endeutament crònic dels països més desfavorits de la Terra. Condonar i/o renegociar el Deute Extern dels països en vies de desenvolupament, sobretot els més empobrits, és actuar en justícia, però també és una necessitat indispensable per tal que puguin superar l'actual subdesenvolupament per tal d'afavorir la democratització dels països disposats a respectar els drets humans.

Reformar les Normes que regulen el comerç internacional, per tal de fer accessible la producció agrícola dels països del Sud als mercats dels països desenvolupats. S'han d'impulsar polítiques per tal de preservar els interessos dels productors, principalment agrícoles dels països del Nord, que no siguin les actuals mesures proteccionistes de tipus aranzelari.

L'accés a l'aigua, a la salut, a l'alimentació, a l'educació, entre d'altres, són drets bàsics inherents a la persona, tal com ho considera la Carta dels Drets Fonamentals de NNUU. La universalització d'aquests drets no pot ser responsabilitat del mercat. L'accés de tota la població a aquests bens públics ha d'estar garantit pel dret internacional, i els Estats tenen el deure de procurar-los a tota la comunitat. La intervenció del mercat no ha de privar o distorsionar aquests Drets Bàsics Universals.

La cooperació al desenvolupament ha de ser una política prioritària del nostre partit, en tots els nivells institucionals, especialment quan exerceixi responsabilitats de govern. Els principis de coherència i transversalitat han de regir les iniciatives i àmbits d'actuació. Cooperar és una necessitat moral i pragmàtica del nostre temps i alhora un repte que hem d'acceptar i superar amb voluntat de compromís. Tenint en compte que la globalització no contempla cap mecanisme de redistribució de renda, la política de cooperació és una eina de transformació social molt important que ha de respondre a criteris d'igualtat i justícia. La política de cooperació mai pot estar sotmesa a interessos econòmics o financers. La cooperació al desenvolupament ha de beneficiar a qui rep l'ajuda, no al qui la dona. Les accions de cooperació internacional que tenen més capacitat transformadora de la societat receptora són aquelles que tenen per finalitat la construcció de governabilitat, i específicament les que persegueixen la creació de capital humà, de ciutadania, i la millora de les seves capacitats institucionals i democràtiques. Són aquest tipus d'accions les que cal impulsar des d'una òptica de progrés.

Fem nostres els objectius de la Declaració del Mil·lenni de NN.UU així com la

defensa de la Pau, l'Estat de Dret i els drets polítics, econòmics, socials, laborals, ecològics i culturals de les persones i els pobles. Cal elaborar una proposta de Codi Ètic en les relacions i transaccions comercials i financeres internacionals que garanteixi l'equitat i l'autonomia pròpia dels beneficiaris de les ajudes al desenvolupament, que promogui un estret control de les grans corporacions i organismes transnacionals a fi d'evitar qualsevol violació dels drets fonamentals de les persones, i que condemni els moviments especulatius de capital, que creen forts perjudicis als països en vies de desenvolupament. Aquest Codi Ètic s'ha de construir conjuntament amb la societat i amb els representants de les institucions democràtiques del Nord i del Sud. Defensem un desenvolupament humà sostenible que aporti a les futures generacions un Planeta més habitable. Manifestem la nostra voluntat de participar en el gran debat dels nous moviments socials que prenen Porto Alegre com a referent d'una globalització alternativa a la neoliberal.

A part de les necessàries reformes institucionals, s'ha de remarcar que ja poden considerar-se com a primers passos d'aquesta imprescindible reforma, l'assumpció per part de l'Assemblea General de les NNUU, en la Cimera del 2000, de les propostes de la societat civil, que han configurat els « Objectius de desenvolupament del Mil·leni », ja que els seus principals supòsits : l'eradicació de la pobresa, el dret de l'alimentació, a l'ensenyament i a la salut, així com a la sostenibilitat del mediambient, significa la posta al dia dels drets fonamentals declarats per Nacions Unides el 1948.

Així mateix, cal introduir noves propostes que afavoreixin i facilitin la integració igualitària en l'economia mundial dels països en vies de desenvolupament, i promoure'n la capacitat comercial, així com l'adopció de drets socials i laborals i l'accés en igualtat de condicions dels seus productes als mercats internacionals. Això implica una major regulació de les relacions comercials i financeres del mercat mundial així com un replantejament d'algunes de les nostres polítiques en altres terrenys, com ara en la reforma de la Política Agrícola Comuna, que hem de reformular tenint en compte tant els interessos de l'agricultura mediterrània i dels seus treballadors/es com també els dels mercats dels països en desenvolupament. En aquest sentit, cal impulsar negociacions per l'adopció urgent d'acords vinculants al si de l'Organització Mundial del Comerç que garanteixin un comerç internacional equilibrat. Un exemple en aquesta línia que cal potenciar per part dels i de les socialistes és el comerç just, que garanteix els drets socials i laborals dels productors.

Les i els socialistes defensarem en els fòrums internacionals, principalment a l'OMC, la reforma de les normes que regulen el comerç internacional, així com l'eliminació progressiva de la política aranzelària que protegeix la producció dels països industrialitzats

També contribuïrem a desvetllar el caràcter d'aquesta cooperació internacional, denunciant aquells aspectes que sota el paraigües de la cooperació al desenvolupament amaguin propostes mercantils alienes al mateix o bé, directament, ajudes armamentístiques o bel·licistes

La transferència de tecnologies en condicions d'avantatge, així com la col·laboració en el desenvolupament de les energies renovables, han de constituir també actuacions de cooperació al desenvolupament sostenible d'aquest països.

Així mateix s'imposa una actuació decidida contra l'explotació abusiva i esclavitzadora de la mà d'obra local a les inversions forànees; la modificació de la legislació sobre patents i marques que protegeix de manera desmesurada la venda de productes de primeríssima necessitat, com les medicines i les llavors; la penalització del turisme sexual, o el tràfic internacional de éssers humans amb la mateixa finalitat; el control mundial de les matèries primes pels grans monopolis; i un llarg etcètera de lacres socials. D'altra banda, estem en contra de la deslocalització d'empreses, sempre i quan aquestes gaudeixin de subvencions.

Malgrat tot, si bé és notori que l'economia fonamental dels països en vies de desenvolupament es basa en l'explotació descontrolada dels recursos naturals, cal garantir una explotació sostenible dels mateixos i facilitar la implantació en els seus territoris d'empreses productives que equilibrin unes economies extraordinàriament fràgils i massa sovint amenaçades per un excés de proteccionisme dels mercats del primer món. Només articulant polítiques equilibradores multidisciplinars (econòmiques, educatives i socials) en un món cada vegada més globalitzat serà possible garantir la igualtat d'oportunitats per la ciutadania mundial.

Els i les socialistes defensarem polítiques orientades a condonar o alleugerir el greu endeutament dels països en vies de desenvolupament, prioritàriament el del països pobres altament endeutats. Convé que una part del deute condonat o alleugerit estigui condicionat al desenvolupament de polítiques socials en benefici de la població.

Una política eficaç de cooperació al desenvolupament ha de millorar i aprofundir els mecanismes de governança global, no pot obviar un estímul democratitzador que faci més eficaces les estructures estatals i, doni impuls al desenvolupament autònom i augmenti l'eficiència social i econòmica dels ajuts.

Cal, també, una revisió i aclariment de la política d'ajuts dels països desenvolupats, ajuts són ajuts i crèdits són crèdits. Els crèdits per al desenvolupament no han de minvar l'autonomia del receptor. L'acostament progressiu al 0'75% d'ajuts s'ha de complementar amb un programes de suport per a la gestió i aplicació eficaces.

Atès el fracàs de les polítiques del Banc Mundial i de les receptes de l'FMI per als països en desenvolupament, cal una revisió de l'estratègia i funcions d'aquestes institucions. Les receptes liberalitzadores genèriques no són suficients i són compatibles amb dualitzacions socials generadores de tensions social i políticament insostenibles. Convé reflexionar sobre polítiques més específiques i adaptades que potenciïn vies autònomes de desenvolupament i promocionin la generació de mercats interiors o regionals, sense obviar l'obertura al comerç mundial en condicions adequades.

L'accés a l'aigua, a la salut, a l'alimentació, a l'educació són drets bàsics inherents a la persona. Han de ser consolidats com a Drets Bàsics Universals. La universalització d'aquests drets no pot ser responsabilitat del mercat. L'accés de tota la població a aquests bens públics ha d'estar garantit pel dret internacional, i els Estats tenen el deure de procurar -los a tota la comunitat.

Des de les Administracions on governem els socialistes impulsarem estratègies de cooperació orientades a donar suport al desenvolupament de l'economia local, així com a la creació de micro i petites empreses, molt particularment d'economia social i cooperativisme. La política de concessió de microcrèdits s'ha mostrat exitosa per impulsar xarxes de finançament d'iniciatives emprenedores, protagonitzades especialment per les dones.

La cooperació cultural és un instrument valuós per establir i fomentar relacions de proximitat i coneixement mutu entre els pobles. Ajudarem a crear ponts de cultura i relacions de cooperació estables entre les diferents comunitats i pobles, principalment aquells que tenen una forta presència a la nostra societat.

L'experiència de cooperació adquirida des dels ajuntaments i el treball desenvolupat pel voluntariat social i per les ONG i altres institucions han esdevingut un instrument imprescindible, tant per la quantitat de recursos de que es disposa, com per la implicació directa de la ciutadania i dels ens locals. Però ambdues institucions continuen sense tenir els recursos tècnics i humans necessaris i adequats per poder front les activitats de cooperació. Un altre agent que cal tenir en compte són les empreses, doncs no hi ha motius per a que l'empresa com a institució quedi exclosa; hem d'afavorir que cada vegada les empreses participin més en accions de cooperació -la qual cosa no vol dir abandonar els seus objectius propis-. Cal realitzar avenços per a una cooperació més transparent, eficaç i universal, amb l'implicació de les administracions públiques a tots els nivells, que aposti no només per la eradicació de la pobresa al tercer món sinó també per la creació d'una cultura política i social de solidaritat, que contribueixi a fer unes institucions més justes i democràtiques. Els ajuntaments i les entitats no lucratives tenen una importància molt rellevant, però no podem deixar-ho només en les seves mans. Per això és fonamental que des del partit es fomenti activament la cooperació i que els seus membres ens impliquem, com a representants dels valors i principis que representem. És fonamental establir mecanismes transparents de intercanvis de experiències i proporcionar suport tècnic, de manera que la cooperació ajudi realment a la consolidació de les democràcies i de les seves institucions. Sovint la millor inversió es aquella que es destina als recursos humans i a l'enfortiment de la democràcia. Per tant, hem de seguir treballant per a assolir el 0'7% del PIB en suport a la cooperació internacional en el desenvolupament, i la disminució o condonació del deute extern del Tercer Món. Destinar per llei un percentatge del pressupost de les administracions públiques a la cooperació és un mecanisme que afavoreix de forma real la solidaritat amb els països necessitats d'ajuda.

No podem oblidar però, que la política de cooperació ha de tenir necessàriament una dimensió global ja que és la única via per canviar aquesta

realitat per fer-la més justa i igualitària.

Els i les socialistes impulsarem la concertació, la coordinació i la planificació entre tots els actors de la cooperació internacional al desenvolupament, per tal de millorar l'eficàcia i l'impacte de les intervencions sobre el terreny. Treballarem per l'ampliació de la consciència ciutadana solidària amb els països del Sud. Impulsarem el treball concertat entre les principals Administracions catalanes. Impulsarem la col·laboració amb les ONG's i els altres agents de la cooperació, cercant la complicitat de la societat civil per projectar al món una Catalunya solidària i pacífica. Cercarem la coordinació amb la cooperació espanyola i impulsarem sinèrgies i actuacions complementàries.

Defensarem en els organismes econòmics internacionals la creació d'una fiscalitat que gravi les transaccions financeres, especialment les especulatives a curt termini.

La desaparició dels paradisos fiscals ha de ser un objectiu de la nostra política econòmica internacional

LES ORGANITZACIONS SOCIALISTES INTERNACIONALS

«En aquest context de progrés global i cooperació al desenvolupament, no podem oblidar que el socialisme democràtic ha estat capaç d'unir gran part de la població mundial entorn de l'aspiració per una humanitat més justa. Molt abans que la Internet globalitzés el món, les idees de la Internacional Socialista han estat capaces de, superant les barreres de les cultures i de la geografia, estendre el compromís actiu amb la pau, la democràcia, els drets humans i la igualtat social..»

Els canvis socio-econòmics, polítics, socials, en molts pocs anys, i en terminis històrics, han sigut múltiples i intensos. Però, les expectatives de creixement econòmic, llibertat, pau i equitat social, no s'han reflectit en molts països, on una intensa pobresa i múltiples conflictes bèl·lics, han generat un clima internacional més insegur i incert. Aquests problemes s'estan produint, empitjorant la globalització i el seu fenomen característic: el de l'anomenada deslocalització d'empreses.

Existeix la necessitat de que els partits polítics socialistes integrats en la mateixa analitzin amb serietat i rigor els tres grans fenòmens que condicionen a la societat en aquests moments: la globalització de l'economia, el desenvolupament de les noves tecnologies, l'ideari polític, fent propostes en funció del pensament socialista, sense renunciar als principis en que tradicionalment s'ha inspirat el socialisme (solidaritat, protecció dels més febles, cohesió social, i el paper de l'Estat a la distribució de la riquesa).

Amb l'objectiu de convertir a la IS en un pes sòlid, en front a l'avanç imparable del pensament únic neoliberal que està imprimint els partits conservadors a totes les àrees geogràfiques del món, els socialistes proposem:

- defensar un nou internacionalisme obert, que contingui una alternativa progressista, tenint en compte les vinculacions internacionalistes dels sindicats i de les aportacions d'altres moviments socials (ecologistes, pacifistes, ONG's): coalicions en xarxa que forcin la creació d'una organització mundial de poders públics, a l'àmbit econòmic, polític, social, de dret internacional i inclòs penal, que actuïn com contrapès als efectes negatius de la globalització.
- Adaptar la IS, la seva organització, el seu funcionament, a les Institucions Internacionals.
- Articular una estratègia de debat, informativa i comunicativa cap a dins i cap a fora de la organització de la IS, que permeti una relació més directa i eficaç amb els seus membres, millorant la imatge de la organització i fent-la més present.
- Establir transparències, coherències i normes clares en la selecció de nous membres, i en la separació en el seu cas amb referència al ideari socialista.
- Promoure els valors, les ideologies i polítiques socialistes que reforcin l'articulació d'una alternativa ideològica a l'anomenat pensament únic, i recolzar el creixement dels partits socialistes.

Els socialistes estem convençuts de la importància de treballar pel Reforçament dels instruments multilaterals de governança mundials. En aquest sentit, hem de ser conseqüents i valorar la importància d'una Internacional Socialista (IS) molt activa, posada al dia, que refaci els principis històrics aprovats en el XVIII Congrés, l'any 1989, per adaptar-los a les necessitats del món globalitzat d'avui dia

La IS no està preparada ara per ara per donar respostes ràpides i efectives a les crisis mundials i necessitem dissenyar noves estratègies i innovar el mètode de treball.

En aquest sentit, hem de reflexionar sobre la presència, en el si de la IS, de partits que han quedat aïllats i que impedeixen una actuació més efectiva, decidida i compromesa de l'organització socialista, o sobre la vehiculació d'aquesta situació. Alhora, hem de repensar la pertinença o l'estatut de partits que fa uns anys no tenien la importància que tenen ara a l'organització, i que han assolit una representació majoritària en els seus països. Per tant, creiem

que l'actualització de la IS s'ha de fer extensiva a tots els camps, sobre la base d'una anàlisi de la situació dels partits socialistes d'arreu del món, que revaluï la seva organització i funcionament interns.

Els i les socialistes pensem que el nou multilateralisme és el millor instrument per a l'entesa, la cooperació i la resolució de conflictes. El PSC, a través del PSOE, participa al Partit Socialista Europeu (PSE) i a la Internacional Socialista, mentre que la Joventut Socialista de Catalunya és membre observador (no de ple dret) de la ECOSY (The European Community Organisation of Socialist Youth). Tant el PSC com la JSC han d'assegurar una presència activa, plena al si del PSE, la IS i el ECOSY. La nostra participació també contribuirà a la millora de l'organització internacional, de manera que, de forma conjunta, s'assoleixin els reptes actuals d'una manera decididament progressista.

Aquesta qüestió s'emmarca en l'estratègia de posada al dia que requereixen aquests organismes per abordar les necessitats actuals. Perquè en el món de la globalització, la proximitat i el repartiment de poder és una forma de cohesió, no només territorial, sinó també social, del nostre projecte comú.

ESPANYA DINS EL MÓN

Espanya ha de jugar un paper rellevant per tal que les Nacions Unides siguin un organisme que reguli la societat dels diversos països.

La pèrdua de paper de les Nacions Unides ha comportat que molts conflictes s'eternitzin i l'ajuda a través de les seves organitzacions a les poblacions amb problemes greus sigui lenta i insuficient.

La nostra política exterior ha d'intentar assolir que la pau, l'eliminació de la pobresa i la justícia no només siguin paraules. Hem de dotar-nos d'organismes amb poder i prestigi per tal d'evitar que les grans potències es converteixin en salvadores del món.

Espanya des de sempre ha tingut llaços amb Amèrica Llatina i amb els països àrabs. Actualment el nostre prestigi a Europa, manllevat pel govern anterior, és important. Tota aquesta influència hauria de canalitzar-se per reforçar el paper de la ONU i relançar la seva funció d'àrbitre de la societat global. Es podrien crear uns principis a seguir per tots els membres de la mateixa, com ara la llibertat d'informació, el procés judicial no viciat, la transparència de l'actuació de l'Estat i la cooperació real entre els països rics i pobres

Actuacions com la creació d'un Tribunal Penal Internacional son eines pel domini de la llei en l'esfera internacional .»